

8577

Культура. - 2021. - Менск нр (№50) - с. 7.

родных і харавых калектываў Расійскага музычнага саюза завяршыўся цудоўным канцэртам у Вялікай зале Тульскай філармоніі. Знаёмства з хорам хлопчыкаў з Мінска прынесла шчырую радасць. Неверагоднай чысціні строй, стылёвая тонкасць у выкананні вельмі рознай музыкі — ад Арланда Ласа да Чайкоўскага, Танеева, беларускіх і рускіх песень. Брава іх настаўніку Сямёну Кліманаву. Дасягнуць такой якасці, выверанасці агульнага ансамбля ад дзяцей 10-ці гадоў — асаблівае майстэрства. Хлопчыкі гэтыя — вялікія артысты. Вельмі дысцыплінаваныя, але адкрытыя да імправізацыі. Калі прафесар Аляксандр Салаўеў спантанна прапанаваў ім праспяваць “Богородице, Дево, радуйся” Рахманінава, яны не разгубіліся і выдалі нятленку”.

— Можа, пералічыце больш падрабязна, дзе адбыліся выступленні, акрамя ўжо згаданай Тульскай абласной філармоніі, што носіць імя хормайстра і кампазітара Іосіфа Міхайлоўскага?

— Усе астатнія — у Маскве. Мы бабывалі ў Акадэміі харавога мастацтва імя Віктара Папова, дзе адбылася сумесная рэпетыцыя з тамтэйшым хорам. Наведалі школу імя Дунаеўскага,

Павел САЛАУЕЎ /
Фота аўтара
Мінск —
Пінск — Мінск

У горадзе Пінску вось ужо 15 гадоў дзейнічае прафесійны тэатр. Хаця на аматарскім узроўні з 1992 года тут працавала студыя актёраў “Дыяген”, а яшчэ рацей — і да вайны, і пасля яе — тэатр існаваў у тым ліку як абласны, ме-навіта ў наш час у “сталіцы Палесся” адбываецца

Дырэктар тэатра Аляксандр Лукашэнка.

дружны і прыязны, прызнаецца Дар’я.

Варвары 20 гадоў, яна ўраджэнка расійскага Тамбова, паходзіць з актёрскай сям’і. Спачатку спрабавала паступіць у маскоўскую студыю Алега Табакова, дзе конкурс дасягае тысячы чалавек на месца. І калі праісці туды не ўдалося, падала дакументы ў віцебскі каледж. Пасля таксама вырашыла набрацца вопыту ў Палескім тэатры. Варвара кажа, што актёрская прафесія ў наш час стала больш легкадумнай, бо актёры

выкладчыца Галіна Аляксандраўна Лабанок. З ёй Павел і яго аднакурснікі шмат хадзілі ў Магілёўскі тэатр, а таксама знаёміліся з жыццём за кулісамі. А пастаноўкі рэжысёра Алега Жугжды, які ставіў спектаклі-легенды, канчаткова пераканалі студэнта ў правільнасці свайго выбару.

У 2006 годзе, падчас стварэння прафесійнага Палескага драматычнага тэатра, увесь выпускны курс Паўла — восем чалавек — атрымаў запрашэнне прыехаць у Пінск, што моладзь і зрабіла. Павел Марыніч прапанаваў паставіць на мясцовай сцэне дыпломны спектакль курса, каб пазнаёміцца з глядачом і каб у тагачаснага рэжысёра Івана Базана склалася ўяўленне аб іх здольнасцях. Іван Іванавіч, заўважыўшы арганізацыйны поспех Паўла, пачаў даручаць яму ставіць пастаноўкі. Такім чынам, цяпер у Паўла Марыніча за плячыма 30 спектакляў і, як сам ён сцвярджае, мноства перспектывы.

“У актёрскім майстэрстве я раўняюся на Яўгенія Леонава, Луі дэ Фюнэса, Марыю Аронаву, Людмілу Гурчанка, а ў рэжысуры — на Марка Захарова, — дзеліцца Павел Анатольевіч. — Мне падабаецца, калі ў

Служу тэатру!

Перспектывы і планы Палескага драматычнага...

росквіт гэтага мастацтва. Паводле слоў дырэктара і мастацкага кіраўніка ўстановы Аляксандра Мікалаевіча Лукашэнкі, мінулы, 15 сезон прайшоў з вялікім поспехам і вялікай колькасцю разнапланавых спектакляў. Цяпер жа ў працы тэатра ёсць свае асаблівасці.

“Сёлега ў чэрвені ў нас па самых розных прычынах з тэатра адбыўся адток

ўжо даўно перасталі “служыць” тэатру, як прынята было ў сям’і яе бацькоў.

Яшчэ адзін па-сапраўднаму творчы супрацоўнік Палескага драматычнага тэатра — рэжысёр Павел Анатольевіч Марыніч. Сёлета са спектаклем “Вій” у намінацыі “Лепшы спектакль тэатра драмы для

дзе далі канцэрт і правялі творчую сустрэчу з хорам "Тлорыя" гэтай навучальнай установы. Выступілі ў ДМШ імя Шапоруна пры Маскоўскім дзяржаўным інстытуце музыкі імя Шнітке. Але больш заўсё, пэўна, запомніліся сумесная рэпетыцыя і канцэрт у Рахманінаўскай зшэ — разам з камерным хорам Маскоўскай дзяржаўнай кансерваторыі імя Чайкоўскага.

— Паездка скончылася, што далей — "суровая будзённасць"? Як скарыстаецца набываючы кантакты?

— З Акадэміяй харавога мастацтва і школай імя Дунаеўскага былі падпісаныя афіцыйныя дамовы аб супрацоўніцтве. Мы атрымалі шмат запрашэнняў на конкурсы, фестывалі, дзе нас гатовы прыняць без аніякіх уступных умоваў, каб з дапамогай нашага калектыву запаліць натхненнем свае, прыўзняць іх мастацкі ўзровень, вызначыць больш высокую творчую планку сваіх харавых мерапрыемстваў. Бо розгалас пра наш калектыў пайшоў па ўсёй Расіі ды іншых краінах. Ад нас патрабуюцца грошы хіба на аўтобус, каб даехаць. Будзем шукаць спонсараў, бо падобныя выезды працуюць на прэстыж усёй нашай культуры, мастацтва, сістэмы музычнай адукацыі і, урэшце рэшт, на імідж роднай Беларусі.

— Дарэчы, у Беларусі мы ваш хор пачуем?

— Найбліжэйшы канцэрт — 23 снежня ў Нацыянальным мастацкім музеі. Як гэтакі фінальны акорд адыходзячага іх)да.

К

кадраў, — кажа Аляксандр Мікалаевіч. — Ніколі тут не было двух актёрскіх складоў, а таму кожны адыходзячы прафесіянал — гэта адменены спектакль. Так што заяўляю: наш тэатр гатовы прыняць новых актёраў. Вось са жніўня ў тэатр прыехалі дзве дзяўчыны з віцебскага каледжа культуры і мастацтваў, і ўжо зараз яны актыўна задзейнічаны ў спектаклях і набіраюцца вопыту.

Я працую ў Палескім драматычным тэатры каля 10 гадоў. Да мяне дырэктарам і галоўным рэжысёрам быў Іван Іванавіч Базан. Ён кіраваў народным тэатрам, пасля студыяй "Дыяген", і дзякуючы яму тэатральны рух на Піншчыне жыў. Таму, хаця мы і далёка знаходзімся ад Мінска, у нас ёсць свае традыцыі, і гледачы, якія бывалі тут, пацвярджаюць наш высокі ўзровень. Нядаўна адзін з працоўных калектываў Салігорска выкупіў усю залу і глядзеў пастаноўку ў сваім вузкім коле. Такая практыка існуе даўно. Так што і мясцовыя тэатралы, і гледачы з іншых гарадоў пра Палескі драматычны тэатр ведаюць.

Каб паказаць сябе, мы рэгулярна ўдзельнічаем у фестывалях. Сёлета — у брэсцкай "Белай вежы", летась — у "Смаленскім каўчэгу", адкуль прывезлі дыпломы за лепшы актёрскі ансамбль і лепшую мужчынскую ролю. Акрамя расійскай публікі, нас ведаюць ва ўсім бліжнім замежжы: Украіне, Польшчы, Малдове, Прыбалтыцы. Мы рэгулярна вы-

Актрысы Варвара Марозава і Дар'я Кармілічава.

ступаем на мінскіх малых сценах, у прыватнасці, у Доме ветэранаў, а таксама ў Тэатры юнага гледача. Супрацоўнічаем з бабруйскай трупай: яны выступаюць на нашай пляцоўцы, мы — на іх.

Пяць гадоў таму тэатр быў намінантам Нацыянальнай тэатральнай прэміі з візітнай карткай "Пінская шляхта". За яе, у тым ліку, атрымалі спецыяльны прыз ад "Белтэлерадыёкампаніі" як за лепшы спектакль на беларускай мове, і нашу пастаноўку запісаў у відэафармаце рэжысёр Сяргей Кацхер. Ён таксама падказаў прадстаўніц гэты спектакль на маскоўскім фестывалі "Залаты Віцязь", адкуль мы прывезлі "залаты дыплом". Маскоўскаму гледачу спадабалася пастаноўка, хоць залу і глядзеў пастаноўку ў сваім вузкім коле. Такая практыка існуе даўно. Так што і мясцовыя тэатралы, і гледачы з іншых гарадоў пра Палескі драматычны тэатр ведаюць.

Каб паказаць сябе, мы рэгулярна ўдзельнічаем у фестывалях. Сёлета — у брэсцкай "Белай вежы", летась — у "Смаленскім каўчэгу", адкуль прывезлі дыпломы за лепшы актёрскі ансамбль і лепшую мужчынскую ролю. Акрамя расійскай публікі, нас ведаюць ва ўсім бліжнім замежжы: Украіне, Польшчы, Малдове, Прыбалтыцы. Мы рэгулярна вы-

Рэжысёр Павел Марыніч.

і сядзе. Дзеці ж пачнуць шумець. Да таго ж сцена ў нашым тэатры знаходзіцца вельмі блізка да залы, таму актёру да канца трэба заставацца ў вобразе".

Пасля нашага знаёмства Аляксандр Мікалаевіч параіў паразмаўляць з маладымі актрысамі, якія сёлета пачалі працу. Дзяўчат клічуць Варвара Марозава і Дар'я Кармілічава. Абедзве яны выпускніцы Віцебскага каледжа культуры і мастацтваў.

Дар'я 19 гадоў. Да апошняга моманту яна не ведала, куды яе размяркуюць, таму, калі пачула пра тое, што дырэктар Палескага драмтэатра шукае актёраў, зразумела: гэта яе шанец. Да таго ж дзяўчыне хацелася паглядзець іншыя гарады, набрацца вопыту і майстэрства. Для сябе Дар'я вызначыла, што трэба быць адказным чалавекам у абранай прафесіі, умець працаваць з партнёрам па сцэне, каб і яму было зручна працаваць з табой. Добра, што калектыў у Палескім тэатры сапраўды

малой сцэны" ён заяваваў Нацыянальную тэатральную прэмію, а такса-

ма дыплом у намінацыі "Лепшая работа мастака ў спектаклі тэатра драмы". Павел Марыніч у "Віі" выступіў у іпастасях рэжысёра, мастака-пастаноўшчыка і актёра.

Сам Павел — з гарадскога пасёлка Старобін Салігорскага раёна. Вучыўся ў Магілёўскім дзяржаўным каледжы мастацтваў, а таксама завочна ў Беларускам дзяржаўным універсітэце культуры і мастацтваў. Па словах Паўла, ён ніколі не ўяўляў, што будзе займацца актёрскім рамяством. Усё прыйшло, як кажуць, з крокам "ад нянавісці да любові". Неяк школьнікам ён разам з класам паехаў у Купалаўскі тэатр, дзе паказвалі сур'ёзную псіхалагічную пастаноўку пра сямейныя адносіны. Паўла не зацікавіла тэма, і на другі акт ён проста не пайшоў. Сваё жыццё хлопца хацеў звязаць з дызайнам, але ў апошні момант падаў дакументы ў Магілёўскі каледж мастацтваў. Паспрыяла яму палюбіць тэатральнае мастацтва

спектаклі ёсць іронія, элементы танцаў і музыка. Я імкнуся стварыць пастаноўку, пад якую глядачам было б лёгка адпачыць. Таксама натхняюць зараджаныя на поспех актёры. Лічу, у ролю трэба паглыбляцца цалкам, бо немагчыма сыграць штосьці на сцэне, не перажыўшы, не адчуўшы гэтага. А, бывае, актёру трэба сыграць нават смерць... Хочацца, каб у наш тэатр прыходзілі новыя кадры, каб наша праца рабілася больш аплатнай, каб у краіне была створана пляцоўка для абмену вопытам з рознымі тэатрамі".

Вяртаемся да размовы з дырэктарам тэатра Аляксандрам Мікалаевічам Лукашэнкам. Высвятляецца, што з 1 студзеня наступнага года ў тэатры адбудуцца перамены. Палескаму драматычнаму тэатру нададуць статус абласнога па загадзе губернатара Юрыя Шулейкі. А гэта прынесе з сабой большую стабільнасць. Такія змены — вынік плённай працы ўсіх супрацоўнікаў тэатра. А ў любой справе, калі да яе сумленна ставіцца, па словах Аляксандра Мікалаевіча, заўсёды знойдзецца чым удасканалваць распачатае.

Пакідаючы сцены Палескага драматычнага тэатра, ствараецца ўражанне аб сур'ёзнай рабоце, якую вядуць тут усім калектывам. А значыць, у пінчан і жыхароў раёна заўсёды будзе магчымасць адпачыць душой і добра правесці вольны час.

К